

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

* Ένας ιαός έψάσται άμα
δειξη πως δι' εβόται την
αλήθεια - ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φου-
σκούς της κανόνες.
ΣΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ' * ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 26 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1908 * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΑΡΙΘΜ. 2 * ΑΡΙΘΜΟΣ 315

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ. Οι συκοφαντίες του Μιστριώτη.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Δειλοί και σκληροί σίχοι.
(* Η προσευχή μου - Τό καράδι).
Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ. Λόγοι κι' Αντίλογοι (Τό Σου-
λιωτόπουλο - Η Σουλιωτοπούλα - Η Σουλιώτισσα - Σου-
λιώτες κι' Αρβανίτες - Η κληρονομιά - Τό Σουλι.
ΜΥΡΙΑΔΑ. Φιλικά γράμματα.
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά - Έπιθεώ-
ρηση.
ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ. Οι κοινότητες (τέλος).
Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Στόν Κάβο (συνέχεια).
Κ** Από τόν έξω κόσμο - Η Τέχνη και η Έπιστήμη.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Βασή-Δάκης.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ - Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ - ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Στίς «Αθήναις» (23 Οκτωβρίου 908, σελ. 1, στήλ. 2) δημοσιεύτηκε ή ακόλουθη δήλωση του κ. Κρούμπαχερ :

Τήν μακροσκελή άπάντησιν του τακτικού καθηγητού κυρίου Μιστριώτου («Αθήναις» άρ. 2.158), ή όποια έπαναλαμβάνει τά ίδια χω- ρίς να ανακαλέσθ, δέν καταδέχομαι να συζη- τήσω, φειδόμενος του χώρου της έντιμου εφη- μερίδος ύμών και της ύπομονης των αναγνω- στών. Έν μόνον παρατηρώ. Είς τό τέλος του άρθρου αναφέρει ο κ. Μιστριώτης, ως κύριον έπιχείρημα, τό όποιον παρακάτω εκμεταλλεύε- ται έναντίον μου, τήν έπιτομένην φράσιν. «Ο σοφός άνήρ (δηλ. ο Krumbacher) έπιδυμεί ίνα ταπεινωθή ή γλώσσα των Έλλήνων εις δουλικήν, όπως παρασκευασθή εις Σλαβικήν δούλωσιν, και μυκτηρίζει τήν μεγάλην ιδέαν των Έλλήνων εν σελ. 491 της μεταφράσεως της γραμματολογίας. Δέν ήσαν οι χείριστοι των Έλλήνων φίλοι εκείνοι, οτινες τήν άνά- κτησιν της Κωνσταντινουπόλεως έδεώθησαν ως τήν άληθινήν άρχήν της Έθνικής δυνα- τείας. Διότι μετ' αυτής άνέζησε και τό φάντα σμα όπερ σήμερα καθιστά τους Έλληνας ά- χρησίτους σχεδόν εις τήν πρακτικήν πολιτικήν κτλ.»

Πρός ταύτα δηλώ, ου δλόκληρος ή φρά- σις αυτή έλήφθη, ουχι εκ της ειδικής μου έργασίας, αλλά εκ της συνο- πτικής Βυζαντινής ιστορίας του μακαριότου Gelzer (III 491 έλ. μεταφρ.) !! Έτόλμησε λοιπόν και πάλιν ο κ. Μιστριώτης, να παραχαράξθ, όπως και πριν, όταν άπέδωσε εις έμέ τήν φράσιν του Gelzer περί του τέλους της Βυζαντινής αυτοκρατορίας ! Τιοούτον σύ- σσημα κρίνεται μόνον του !

Μόναχον, 29 Οκτωβρίου 1908.

Κ. ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ

ΛΟΓΟΙ ΚΙ' ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

— Άντρα, ο γυιός μας πειά μεγάλωσε. Τρέχει στό δεκαπέντε. Κ' είν' άπρόφρχτος. Διψάει στόν πόλεμο νάρθθ. Κάθε πρωί και κάθε βράδυ μου κλαί- γεται τό παληκάρι μου. Μπροστά σου, από ντροπή, κρατιέται και σωπαίνει. Όμως κάθε φορά που ξε- κινάει, αυτό σπαράζει. Και πέφτει στην άγκαλιά μου και δέρνεται, σά να βυζαίνθ ακόμα και σά να του άρνιώμαι τό βουζι. Και φοβερίζει να κλέψθ τό καρποφύλλι του παππού του, τ' άγγιχτο, κατά τό λόγο σου, άπ' τόν καιρό που τόν έφαγε τό βόλι τό πικρό, κ' εκείνον. Και θά πάθ μονάχος του να κά- μη με τους Τούρκους πόλεμο. Κι' ο φόβος ο δικός σου μονάχά τονέ τρομάζει. Άλλοιώς ποιάς ξέρει τί θ' άποκοτούσε. Χάρθ θά σου τό γνωρίζω κ' έγώ, κι' αυτός θά είναι ύποταγμένος σου, και δε θά σέ βα- ρύνθ. Στη θέλησή σου θά είναι πρόθυμος, σά σκλά- βος σου. Έτσι μονάχα θά γλυτώσω από τις κλάψες του. Παρ' τονε μαζί σου !

Η μάνα, ή άμαζόνα, βλέπει τό γέρο της παρα- καλεστικά. Και κάποτε διανεύει πονηρά του γυιού της. Αυτός σκυμμένο τό κεφάλι του κρατεί. Και κρύβει τήν παρθενική τήν ταραχή του άπ' τή ματιά του γέρου, που άυστηρά τονέ θωρεί και δε μιλάει.

Και τήν αύθ τό παληκάρι τ' άγουρο, με τό ντουφεκι τό βαρύ στόν ώμο, με τ' άλαφρό τό πάτη- μα, με τό χαρούμενο τό καρδιοχτύπι και με τό πε- ρούγιασμα του νού, άκολουθεί τό γέρο τόν πολεμιστή και τόν πολύπειρο. Κι' ο πόλεμος άρχίζει. Και τ' άγριο τό παραγγι τόν άντιλαλέ.

Ο γέρος τώρα δίνει όλο τό νού του στό παιδί, κι' άλημονεί τόν πόλεμο. Και μιλεί στό παληκάρι τ' άπηχτο και τ' άδηγάει.

— Έδώ, του λέει, που σ' έφερα, δε θέλω να κμαρώσω τήν παληκαριά του. Δεξθ την άμα έρθθ ή ώρα σου Όμως άψός μου φαίνεσαι. Τό αίμα σου δέν κρύβεται. Κρατάει από πηγή τρελή. — τώρα θ' άκούς ! Να τό κοτρώνι. Κρύβε τά ζερβά σου. Ο δί- ξιος ο άγκωνάς σου μην ξεπροβάλλθ ! Τό ντουφεκι έτσι δέν τό κρατούν. Νά, έτσι. Και δε δίνουν πρό σωπο γιομάτο στό σημάδεμα. Ο Αρβανίτης, εκεί, παραφυλάει. Και σου παίρνει και τήν τρέχα σου. Σκύψε ακόμα, πκλαβά ! Άϊτός τό μάτι σου. Άγροί κησες ; Άδειο ακόμα τό ντουφεκι σου ; Κι' όρθός ο λύκος του ; Χαρά σ' τον τόν όχτρό σου άντίκρυ, που σέ σκιάζεται ! Έτοιμος ; Τό νού σου !

Όμως του κάκου οι πατρικές οι συμβουλές ! Πα-

ράφορο τό Σουλιωτόπουλο, με τό πρώτο κίνημά του, πριν άκόμξ ρίξθ τήν πρώτη ντουφεκιά, δείχνει τό πρόσωπο άσκεπο στόν Αρβανίτη. Και δέχεται τό βόλι στό μεσόφρυδο.

Η ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Στής μάχης τόν καπνό, που πνίγει τί λαγγάδι, ο Σουλιώτης όλα τάχει λησμονήσθ, πείνα και δίψα. Και τό Σουλι πέφτει ξεμακρα, και σά λησμονημένο είναι κ' εκείνο, τ' άχαρο.

Κ' εκεί που πολεμάει τό παληκάρι, άγλόκναι, μέρα και νύχτα, άκούει μια γνώριμη φωνή, που τόν ξυπνάει. Λοιπόν τό Σουλι δε χάθηκε, και ζή ! Κ' ήταν ή Λάμπη, ή άδερφή του νειού.

— Τί καλά μου φέρεις, ώρθ Λάμπη ;

— Ζεστή κουλούρα, ώρθ άδερφέ, που σου τή ζύμωσα με τά χεράκια μου, κ' ήμάννα τήν έψησε στην άθρακιά, μονάχθ. Έλα να φας μια ψίχα, και να ξεποστάσθ.

— Δέ μπορώ, καίμένη, να παρατήσω τό ντου- φέκι.

— Αυτό είν' ή συλλογή σου, Νάση ; Έρχομαι γώ και σου κρατώ τόν τόπο σου... Νά σουστρωτα. Και δός μου τό ντουφεκι.

Χαμογελάει ο άδερφός, ο καπνισμένος. Και δέν έχει ανάγκη να μάθθ τήν κορασιά πως πιάνουν τό ντουφεκι. Ο πόλεμος βαστούσε πάντα. Μι χέρι στα- θερό γιόμιζ' εκείνη και σημάδευε. Κι' ο άδερφός της παραπέρα έτρωγε ήσυχος, και μονάχά τήν πεί- να του άκουγε, τή θερειμένη, μέσα του.

Κι' ο πόλεμος βροτούσε. Κ' εκεί ένα βόλι ήρθε κ' ήρε κατάστηθα τήν κορασιά. Κι' αυτή έκανε καρδιά και, δε μιλούσε. Τό αίμα πλημμύριζε τόν κόρφο της. Η Λάμπη σημάδευε και τουφεκούσε.

— Έφαγες, Νάση ;

— Κοντεύω, ακόμα λίγο, Λάμπη.

Η κόρη ξανακώπησε δεύτερα, και τρίτα. Και τότε μ' ένα πήδημα τό παληκάρι βρήθηκε κοντά της. Άρπαξε τό ντουφεκι, κ' ήσυχο καθώς είχε τρα- βηχτή, ξανάρχισε τόν πόλεμο.

Άμίλητη ή Σουλιωτοπούλα πήγε παραπίσω κ' έπεσε.

Κι' ο πόλεμος βαστούσε.

Η ΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ

Τό Μεσολόγγι πειά ειτάνε κλεισμένο. Κι' ο πό- λεμος δέν έπαυε, άγρυπνος, νύχτα και μέρα. Κ' ή φωτιά έκανε μιάν άλυσίδα, συγκερατητή.

Δύσκολα πειά μπορούσε βήθεια να περάσθ ανά-